

tænke hver paa sin Maade. Hvis man vil spørge om, hvilket Krav man stiller i gejstlige Kredse, vil man i Reglen faa det Svar, at man skal høre Præsteskabet. Man skal høre Gejstlighedens Røst, thi Gejstligheden det er Kirken. Gejstligheden, Præsterne, ere de særlig sagkyndige paa dette Omraade. Man maa nu ikke tro, at disse Røster ere helt forstummede endnu, endskønt de ere trængte noget tilbage. Man fandt det ikke klogt at fremsætte Kravet saaledes, at det er Præsterne, man særlig skal høre. Nej, nu kommer man ogsaa fra disse Sider og forlanger, at Lægfolk ogsaa skulle høres. Man finder det klogt nu for Tiden at stille Kravet saaledes, men det er ikke saa underligt, at man i gejstlige Kredse tænker sig det først og fremmest nødvendigt at høre Gejstlighedens Røst om de kirkelige Spørgsmaal, og at det kunde være afgørende for det hele. Den samme Tanke findes ikke blot inden for gejstlige Kredse men ogsaa inden for mere konservative og reaktionære Kredse her i vort Samfund. Man maa ikke forundre sig derover. Det er nemlig saaledes, at den papistiske Tankegang har aldrig været udryddet her i vort Folk. Den papistiske Tankegang er netop den, at Gejstligheden det er Kirken; den lutherske Tankegang gaar derimod i Retning af det almindelige Præstedømm. Det synes mig ogsaa, at det viser sig — skønt det maaske ikke ligger saa ganske klart for, at man let faar Øje for det i det Forslag, der kom ned fra Landstinget — at det noget er den papistiske Tankegang, der har gjort sig gældende deroppe. Naar man ser paa Forslaget, vil man lægge Mærke til, at Biskopperne skulle repræsenteres i det kirkelige Udvalg ved 4 Biskopper, valgte inden for deres egen Kreds. Det kan man virkelig kalde en fyldig Repræsentation for Biskopperne, den øverste Gejstlighed, og jeg synes, at det peger noget i Retning af den papistiske Tankegang, at det er Gejstligheden, navnlig den øverste Gejstlighed, Biskopperne, det særlig kommer an paa. Naar dette imidlertid er en fyldig Repræsentation, og man kan vel ogsaa være enig om at sige en overvældende fyldig Repræsentation for Gejstligheden, er der derimod ingen Repræsentation for Lægfolket, thi man vil dog vel ikke paastaa, at Ministeren vil kunne vælge Repræsentanter for Lægfolket i den danske Folkekirke. Det er en mageløs Tillid, man viser den nuværende Kultusminister, en Tillid, der næsten er lige saa stor som den, det ærede

Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) har til Kultusministeren. Men jeg synes alligevel, at det er lidt underligt, at man vil foreslaa det, thi det er, som jeg sagde ved 1ste Behandling, en Situation at sætte Ministeren i, som jeg synes, han slet ikke kan være tjent med. Men vi andre kunne heller ikke være tjente med at lægge saa meget i Ministerens Haand, thi vi ville vel ikke kunne paastaa, og hvis vi vilde paastaa det, vilde vi ikke kunne faa det godkendt ude i Befolkningen, at det vilde blive en virkelig Repræsentation for Lægfolket i Folkekirken. Jeg finder det Krav rigtigt og retfærdigt, der fremsættes om, at Lægfolket ogsaa skal repræsenteres, men for at Lægfolket skal blive repræsenteret i en kirkelig Kommission, eller, som det her skal kaldes, et Udvalg, er det nødvendigt, at vi have et Grundlag for Valget af denne Repræsentation, og det Grundlag faa vi ikke, inden vi faa en Organisation for Folkekirken, til Dels en Organisation i alt Fald, som vi kunne faa den ved Forslaget om Menighedsraad. Det har ogsaa undret mig at se, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) nu har stillet Ændringsforslag, som jo ganske vist i meget ligne de Ændringsforslag, den højttærede Minister har stillet, men i hvilke han frafalder saa godt som alle Valgrets- og Valgbarhedsbetingelser. Vi vide jo fra Forhandlingerne i Fjor, at det netop her var det ømme Punkt i Forslaget, og det er jo netop ogsaa det, man har beskæftiget sig med i alle kirkelige Kredse siden sidste Rigsdagssamling. Det er ogsaa det, man har beskæftiget sig med i Landemoderne. Maa jeg der indskyde, at jeg har savnet, hvad jeg dog synes, vi maatte forudsætte som naturligt at faa bragt til Veje, naar disse Ting bleve behandlede paa Landemoderne, et virkelig Forslag om, hvilke inden for Folkekirken der skulle have Valgret og Valgbarhed til de kirkelige Raad, men det vil man forgæves lede efter i de Udtalelser, der ere fremkomne fra Landemoderne. Man faar der de samme ubestemte, uklare Udtryk, som man hørte her fra visse Sider i Fjor, at vi skulle have kirkelige Garantier, det skal være de troende, de hellige, der skulle have Valgret, men der er aldrig nogen, der har kunnet sige, hvordan man skulde bære sig ad med at faa disse frem. Man har hørt det paa Møder, og jeg har hørt det Gang efter Gang sidste Sommer, at det kun er de rettroende Kristne, der skulle have Valgret. Spørger man imid-